

J. E. Bogomil:

Štirje ujeti.

Pri nas imajo to vero, da je zemlja spomladi človeškemu zdravju zelo nevarna. Zato da ni dobro sestiti spomladi na hladno, vlažno zemljo.

Ko pa pride sveti križev teden in gredo preko polj in vrtov procesije, ko pokropé duhovniki z blagoslovljeno vodo božjo naravo, njive, vrtove in travnike, tedaj je pa zemlja človeku spet dobra mati.

In takrat...

Mama so rekli: »Danes pa le!«

Kar zabliskale so se oči Tončki in Milančku, rdečica je udarila v lica, noge so poskočile kar same od sebe, in kakor novo življenje je prešinilo dvoje teles. Pa sta odbrzela ven, preškočila vse stopnice pred pragom, kurjo posodo pred vežo, pa ven — ven — na prosto: v mlado travo sestiti!

Ah, kako prijetno je sedeti v mehki mladi travi! Ta vonj, ki prihaja iz majevega cvetja! To dihanje zemlje, ta vzduh prerojene grude!

Vse se mora danes veseliti s Tončko in z Milančkom. Vse... Žarko solnce in sinje nebo, ptički na drevju in metulji po zraku, v rosi se kopajoči travniki in tulipani na vrtu — vse, vse... Kajpak — pa naša dva »ubožčka« tudi!

Kakor bi ju ošinila iskra, sta se spomnila Tončka in Milanček psička Turinčka in komaj privajene srnice Gozdane. Tudi ta dva se morata veseliti. Danes ne v hiši, ne v kletki — tu na vrtu, pri Tončki, pri Milančku se morata veseliti!

Pa sta odhitela in prinesla na vrt vsak svoje veselje: Tončka svojo Gozdano in Milanček svojega Turinčka. Ah, to je bilo lepo!

Gozdana se je zagledala nekam v daljavo. Tam je gozd, tam njen raj, tam njeno kraljestvo. Tam bi pila kristalno vodo žive studenčnice, tam mulila sočno travico. Tam bi se solnčila in senčila, skakala in plegala po mili volji. Tam, tam... Oh, kdaj?

Mišice ji zadrgetajo, v noge šine ogenj, koleni se pripravita na skok... Komaj, komaj zadržuje Tončka mlado živalico, po svojem rajju hrepenečo Gozdano.

Najino veselje!

Kaj pa Milančkov ljubljenec Turinček? Ljudje trdijo, da ni dobro za psička, če ga preveč gladimo in božamo, pestujemo in prenašamo. Pa naj jim Milanček verjame? Ali niso imeli mama Milančka najrajši takrat, ko so ga pestovali? Zato mora pa tudi Milanček popestovati svojega Turinčka.

Pst! — Ali se ne giblje tamle nekaj v travi? Kapa kosmata, če ni zajček? Ali pa — muc, ki preži na miško? Ali pa preži — grdoba potuhnjena, da bi te koklja brnila! — celó na ptičke?

Turinček bi najrajši skočil in zalajal in pregnal tisto, kar se skriva tam. Stekel bi čez drn in strn, visoko skakal, bevskal in javkal, pa preganjal zajčka ali muco, ali kar je. Potem bi pa ves upehan pritekel domov v izbo, skočil na klop za peč k Milančku in bi se mu dobrikaje prilizoval in ga z repom mahajé prosil odpuščanja. Milanček bi se pa prijazno sklonil k njemu, ljubeznivo ga pogladil in mu morda rekel: »O, priden, priden, četudi si ušel!«

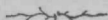
To bi bilo nekaj za Turinčka!

Izrecita res še vidva, Tončka in Milanček, odrešilno besedo! — Gozdana naj gre v svoj raj, Turinček pa za zajčkom ali muco!

Izgovorita! —

Žalostna gledata na svoji živalici? Izgovorila bi — oprostila bi ju — podelila bi obema veliko srečo. Privoščita jo.

A vama bi se utrgala pol src... Ste pač ujeti vsi štirje.

Albin Čebular:

Maj.

Cin, cin, cin —

*maj prihaja iz dolin,
zvončki so že ocingljali
in po travici pospali.*

Cin, cin, cin —

*kaj zaspan si še, belin?
Brž izmani si oči
in poglej: vse zelení!*

Ju — ju — juh —

*Kje kateri je lenuh,
da ga primemo za nos
in za palec, če je bos?*

